

“... ”

İptali İstenilen Kanun Hükümü:

2577 sayılı İdari Yargılama Usulü Kanun’un “Temyizen verilen karar üzerine yapılacak işlem” başlıklı 50. maddesinin 4. fıkrasında yer alan “Danıştayın bozma kararına uyulduğu takdirde, bu kararın temyiz incelemesi, bozma kararına uygunlukla sınırlı olarak yapılır.” kuralının Anayasa’nın 2., 13. ve 36. maddelerine aykırı olduğu görüşüyle Anayasa Mahkemesine başvurulmaktadır.

İptali İstenilen Kanun Hükümünün Anayasa’ya Aykırılığının Değerlendirilmesi:

18/06/2014 tarih ve 6545 sayılı Kanun’un 23. maddesi ile 2577 sayılı Kanun’un 50. maddesinin 4. fıkrasında yapılan değişiklik sonucunda daha önce herhangi bir kanunî düzenleme bulunmadığı hâlde Yargıtay içtihatlarıyla benimsenen ve “usûlî müktesep hak” olarak adlandırılan müessesenin; temyiz merciinin ilk bozma kararı ile benimsediği esaslara aykırı şekilde bozma kararı verememesi şeklinde ortaya çıkan kısmi idarî yargı bakımından kanunî dayanağa kavuşturulmuştur.

Yargıtay’ın 04/02/1959 tarihli E:1957/13, K:1959/5 sayılı ve 09/05/1960 tarihli E:1960/21, K:1960/9 sayılı içtihadı birleştirme kararlarında, hukukun kaynağının sadece kanun olmayıp mahkeme içtihatlarının dahi hukukun kaynaklarından olması bakımından usûlî müktesep hak için kanunda açık hüküm bulunmamasının onun kabul edilmemesini gerektirmeyeceği, temyizcinin bozma kararının hakka ve usûle uygun karar verilmesini sağlamaktan ibaret olan gayesi ve muhakeme usûlünün hakka varma ve hakkı bulma gayesine ermek üzere kabul edilmiş bulunması bakımından usulî müktesep hak müessesesinin Usûl Kanununun dayandığı ana esaslardan olduğu ve kamu düzeniyle ilgili bulunduğu, Temyiz Dairesinin ilk bozmasıyla benimsenmiş olan kanuna veya usûle ait hükümlere aykırı şekilde ikinci bir bozma kararı vermesinin usûl hükümleriyle hedef tutulan istikrarı zedeleyeceği ve hatta kararlara karşı umumî güveni sarsacağı, bununla birlikte usûlî müktesep hakkın bir çok hukuk kaideleri gibi istisnaları bulunan kaidelerden olduğu, bozma kararına mahkemece uyulmuş olmasının taraflardan birisi lehine usûlî bir müktesep hak meydana getireceği, bu hakkı ne mahkeme ne de Yargıtay’ın halele uğratabileceği, zira umumî müktesep hakkın tanınmasının kamu düzeni düşüncesiyle kabul edilmiş bir esas olduğu, lâkin görev konusunda usûlî müktesep hak prensibinin kayıtsız şartsız uygulanmasının usûlün göreve ilişkin mutlak hükümünün değiştirilmesi neticesini doğuracağı, göreve ilişkin maddelerin yazılışı ve kanuna konuluş gayesi itibarıyla böyle bir neticenin kural olarak caiz görülemeyeceği, bu itibarla usulî müktesep hak kuralının görev konusunda uygulama yeri olamayacağı belirtilmiş, daha sonra Yargıtay hukuk daireleri ve Hukuk Genel Kurulu kararlarında mahkemenin veya taraflardan birinin yapmış olduğu bir usûl işlemi ile taraflardan biri lehine (diğeri aleyhine) doğmuş ve kendisine uyulması zorunlu olan hak usûlî müktesep hak olarak tanımlanmış, kanun yolu aşamasında Yargıtayca mahkeme kararının bozulmasından sonra ilk derece mahkemesinin doğru bularak uyduğu bozma kararı üzerine temyiz merciinin bozma kararı ile benimsediği esaslara aykırı şekilde yeniden bozma kararı verememesi anlamına gelen bu ilke Yargıtay uygulamaları ile geliştirilmiş, öğretide de kabul görmüştür.

Usûlî müktesep hak kavramının Yargıtay içtihatlarıyla kabul edilmesi sonrasında, yine Yargıtay içtihatlarıyla bozma kararından sonra aksi yönde bir içtihadı birleştirme kararının

çıkmiş bulunması, bozmadan sonra o konuda geçmiş etkili yeni bir kanunun yürürlüğe girmesi, uygulanması gereken kanun hükmünün mahkeme kararı kesinleşmeden önce Anayasa Mahkemesi'nce iptal edilmesi, ilk bozmanın açık maddî hataya dayalı olması, bozmadan sonra hükme esas alınan hukukî durumun yeni bir yargı kararı nedeniyle değişmesi, bozmadan sonra feragat, kabul veya sulhün vâki olması, hak düşürücü süre geçtikten sonra açılan davada mahkemece dava açma süresi nazara alınmadan esas hakkında verilen hükmün hak düşürücü süreye değinilmeden davacı yararına bozulmuş olması, kesin hüküm itirazının bozmadan sonra ileri sürülmesi, evvelki kararda harca hükmedilmemesi, görevli olmayan mahkemece verilen kararın görev dışındaki başka yönlerden bozulması ve bu yöndeki bozmaya mahkemece uyulmuş olması gibi kamu düzenine ilişkin olan hâllerde usulî müktesep haktan söz edilemeyeceği vurgulanmak suretiyle bu hakkın mutlak olmadığına, istisnalarının bulunduğuna işaret edilmiştir.

Danıştay uygulamasında da usulî müktesep hakkın istisnaları açısından, İdarî Dava Daireleri Kurulu'nun 07/10/2010 tarih ve E:2007/2694, K:2010/1359 sayılı kararında "Bu ilkenin, idarî yargıda davaların uzamasını önlemek, hukukî alanda istikrar sağlamak ve idarî yargı kararlarına güvenin sarsılmasını önlemek yönlerinden yararlı olacağı açıktır. Nitekim, Danıştay kararlarında usulî kazanılmış hak ilkesinin uygulandığı görülmekte ve temyiz incelemesi sonucunda verilmiş olan bozma kararına uyulmak suretiyle verilen kararın Dairesince yeniden temyizen incelenmesinin, bozma kararına uygunluk yönünden yapılacağı belirtilmektedir. Bu çerçevede, usulî kazanılmış hak ilkesinin Yargıtay'ın belirlediği istisnalarıyla birlikte ve idarenin yargısal denetiminin yerine getirilmesini sınırlandırmadan, idarî yargılama usulünün özelliklerine uygun olmak kaydıyla idarî yargıda da uygulanabileceği sonucuna varılmaktadır.

Buna göre, idare hukuku ve idarî yargılama usûlü hukuku alanında, dava açma ehliyetinin, davanın esasının incelenebilmesi için kamu düzenini ilgilendiren bir ön koşul olması karşısında daha önce Dairece verilen ve davacıyı ehliyetli bulan karar ile davacı lehine usulî kazanılmış hakkın doğduğundan sözedilemeyeceği sonucuna varılmaktadır." gerekçesine yer verilerek Yargıtay tarafından ortaya konan istisnaların idarî yargıda da geçerli olduğu kabul edilmiştir.

Öğretide de davanın hangi safhasında olursa olsun re'sen gözönünde tutulması gereken bir hususa önceki bozma kararında değinilmemiş bulunmasının taraflar lehine usulî kazanılmış hak oluşturamayacağı, keza kamu düzeni ile ilgili hususlarda usulî kazanılmış haktan söz edilemeyeceği, zira bu hususların yargılamanın her aşamasında hâkim tarafından re'sen gözetileceği belirtilmiştir (Hukuk Muhakemeleri Usûlü, Prof. Dr. Baki Kuru, 6. baskı, 5. Cilt, sayfa 4797 vd.).

2577 sayılı Kanun'un 50. maddesinin 4. fıkrasında 2014 yılında yapılan değişiklik ile yapılan düzenleme incelendiğinde ise, bozmaya uyma kararının temyiz incelemesinin ancak bozmaya uygunlukla sınırlı olarak yapılabileceğinin belirtildiği ve bu kuralın istisnalarının olabileceğine dair bir düzenlemeye yer verilmemesi nedeniyle Yargıtay içtihatlarıyla usulî müktesep hakkın istisnaları olarak kabul edilen hâllerin Danıştay tarafından gözetilmesinin ve açık maddî hataya dayansa veya kamu düzenine aykırı olsa bile hatalı bozmaya uyularak verilen kararların bozulmasının imkânsız hâle getirildiği görülmektedir.

Her ne kadar bu düzenlemenin hukukî belirliliği sağlayarak usulî müktesep hak konusundaki içtihat farklılıklarını gidermek için yapıldığı anlaşılmakta ise de kamu düzenine ilişkin hâllerin ve açık maddî hataya dayalı bozmaya uyma kararlarının kapsam dışında bırakılmamış olması nedeniyle gerekli ve orantılı olmaması bakımından ölçülülük ilkesine aykırı olduğu sonucuna varılmaktadır.

Anayasa'nın "Cumhuriyetin Nitelikleri" başlıklı 2. maddesinde, Türkiye Cumhuriyeti'nin bir hukuk devleti olduğu belirtilmiştir. Anayasa'nın 2. maddesinde belirtilen hukuk devleti; insan haklarına saygılı, bu hak ve özgürlükleri koruyup güçlendiren, eylem ve işlemleri hukuka uygun olan, her alanda adaletli bir hukuk düzeni kurup bunu geliştirerek sürdüren, Anayasa'ya aykırı durum ve tutumlardan kaçınan, hukuku tüm devlet organlarına egemen kılan, hukukun üstün kurallarıyla kendini bağlı sayan, yargı denetimine açık olan devlettir. Bu kabulden hareket eden Anayasa koyucu tarafından Anayasa'nın 125. maddesinde idarenin her türlü eylem ve işlemlerine karşı yargı yolunun açık olduğu kurala bağlanmıştır.

İdarenin işlem ve eylemlerinin yargı denetimine açık olması önemli bir özellik olmakla birlikte, idarî işlem ve eylemlere karşı açılan davalarda yargı yerleri tarafından yapılan yargısal incelemenin kapsamının da geniş olması, idarî işlem ve eylemlerin tüm boyutlarıyla hukuka uygunluklarının yargı yerlerince denetlenebilmesi hukuk devletinin gerekleri arasında yer almaktadır.

Hukuk devletinin başlıca amacı, kamu gücü karşısında kişinin hak ve özgürlüklerini korumaktır. Bu amaca ulaşabilmek için kullanılan araçlar aynı zamanda hukuk devleti kavramının öğeleridir. Bunlardan en önemlisi, idarenin hukuka bağlılığı ile zarar verici işlem ve eylemlerinden sorumlu tutulması ve yargı güvencesidir. Hukuk devletinde, idarenin tüm eylem ve işlemlerinin hukuka uygunluğu zorunludur. Bu nedenle hukuk devletinin vazgeçilmez koşullarından birisi, "idarenin yargısal denetimi"dir (01/10/1991 tarih ve E:1990/40, K:1991/33 sayılı Anayasa Mahkemesi kararı).

İdarî yargının amacı hukuk devleti ilkesinin sağlanması ve bu bağlamda hukuka bağlı idarenin tesisidir. İdarî yargıda görülen uyuşmazlıklarda bir taraftan kişiler ile idare arasındaki uyuşmazlık çözülerek hak ve/veya menfaat ihlali giderilirken bir taraftan ise, idarenin eylem ve işlemlerinin hukuka uygunluğu denetlenerek idarenin hukuka uygun davranması sağlanmış olmaktadır. Böylece, idarî yargı tarafından esasen hukuka dayalı idare ilkesinin yerleşmesi ve hukuk devletinin korunması için karar verilmektedir.

İdarî davalar, idarenin işlem ve eylemlerinin hukuka uygunluğunun yargısal yolla denetlenmesi, kamu hizmetlerinin hukuk kurallarına ve hizmetin gereklerine uygun biçimde yapılmasının sağlanması, kamu hizmetlerinin getirdiği yarar ve zararların bireyler üzerindeki etkilerinin adaletli bir surette dengelenmesi için vatandaşlara tanınmış bir haktır. İdarî davalar, idare hukukuyla birlikte hukukun üstünlüğü, Devletin hukuka bağlılığı ilkesinin sonucu olarak hukuk alanına girmiştir. İdarî yargıda "idarî işlemler hakkında yetki, şekil, sebep, konu ve maksat yönlerinden biri ile hukuka aykırı olduklarından dolayı iptalleri için menfaatleri ihlâl edilenler tarafından açılan davalar" biçiminde tanımlanan iptal davaları, idarenin hukuka uygun davranmasını sağlayarak hukuk devletini gerçekleştiren önemli yollardandır. İptal davaları ile idarî işlemlerin hukuk kurallarına uygunluğu incelenir. Aykırılığın saptanmasında işlem ortadan kaldırılır. Böylece, idarenin hukuk kurallarına uygun şekilde hareket etmesi sağlanarak hukuk düzeni korunur. Özel hukukta her menfaat korunmaz. Kamu hukukunda ise iptal davaları

yoluyla her menfaatin korunması zorunludur. Devletin hak arama özgürlüğünü daraltan bütün sınırlamaları kaldırması ve bu yolla yargı denetimini yaygınlaştırarak adaletin gerçekleştirilmesini sağlaması hukuk devleti ilkesine yer veren Anayasa'nın 2. maddesi gereğidir. (21/09/1995 tarih ve E:1995/27, K:1995/47 sayılı Anayasa Mahkemesi kararı).

“... Tam yargı davalarının aksine iptal davalarında davacı olabilmek için menfaat ihlâlinin yeterli sayılması, idarenin hukuka uygun davranmasını sağlama amacına yöneliktir.” (21/09/1995 tarih ve E:1995/27, K:1995/47 sayılı Anayasa Mahkemesi kararı). “Yönetmelik işlemlerin hukuka uygunluğunun denetiminde iptal davası yolu asıldır. İptal davaları, kişilerin kendi yararlarına sonuç almalarını amaçlamakla birlikte genelde hukuka uygunluğu sağlayarak kamu yararını gerçekleştirir.” (01/10/1991 tarih ve E:1990/40, K:1991/33 sayılı Anayasa Mahkemesi kararı)

Öğretide de idarî yargının işlevi “İdare'nin yargısal denetimi ve idari davalar, idarenin, hukukun üstünlüğü kuralının bütün ilkeleriyle işletildiği düzenli toplum esaslarına aykırı tasarruflarını denetleyip müeyyidelendirmek, böylece bu esasların hâkimiyetini sağlamak için ve hem ferdin, hem de bütünüyle toplumun, bu denetimin icra edilmesindeki menfaatini korumak mülâhazasıyla var olan ve başvurulmuş hukuki olanaklardır.” biçiminde ifade edilmiştir. (GÜRAN Sait, Bölge İdare Mahkemeleri ve Danıştay Üzerine Yapısal Bir Deneme, 1977, İstanbul, s.148).

İdarî yargının bu işlevi göz önüne alındığında; iptal davalarının ve bu davalara ilişkin kanun yolu incelemesinin şartlarını belirleme yetkisi, Anayasa'da belirlenen kurallar içinde kalmak kaydıyla “Hukuk devleti” ilkesi ve hak arama özgürlüğüyle çelişmeden kanunkoyucunun takdirinde olmakla birlikte; Devletin, hak arama özgürlüğünü daraltan sınırlamaları kaldırması ve bu yolla yargı denetimini yaygınlaştırarak adaletin gerçekleştirilmesini sağlaması hukuk devleti ilkesine yer veren Anayasa'nın 2. maddesi gereğidir.

Hukuka uygunluk denetimini sağlamaya yönelik idarî yargılama usûlünü düzenleyen 2577 sayılı Kanun'un 50. maddesinin 4. fıkrasında usûlî müktesep hakkın hiçbir istisnasının olmadığı anlamına gelecek şekilde düzenleme yapılmasının kamu yararını korumaya elverişli olmaması ve hâkimin hukuka bağlılığı sağlamasına engel olma ve hukuk devletinin özüne aykırı durumlara yol açma ihtimalini bünyesinde barındıran bir usûlü öngörmesi bakımından hukuk devleti ilkesine aykırı olduğu değerlendirilmiştir.

Öte yandan, Danıştay İdari Dava Daireleri Kurulu'nun 07/04/2011 tarih ve E:2007/1221, K:2011/215 sayılı kararının karşılığında “... hiçbir pozitif hukuk kuralı ile düzenlenmediği hâlde içtihatla benimsenmiş olan usûlî müktesep hakkın mutlak bir hak olmadığı ortaya konmuştur. Öte yandan, re'sen araştırma ilkesinin geçerli olduğu ceza yargılama usulünde ise usûlî müktesep hakkın mevcudiyeti Yargıtay ceza daireleri ve Ceza Genel Kurulunca kabul edilmemiş olup uygulama hâlen bu yönde sürdürülmektedir. Bu itibarla, taraflarca hazırlama ilkesinin geçerli olduğu hukuk yargılamasında kabul edilen, re'sen araştırma ilkesine dayanan ceza yargılamasında ise kabul edilmeyen usûlî müktesep hakkın; re'sen araştırma ilkesine dayanan ve hukuka uygunluk denetimini sağlamaya yönelik idarî yargılama usulünde kabul edilmesi bu yargılama usulünün temel özelliklerine uygun değildir.” şeklinde usûlî müktesep hakkın idarî yargılama hukukunda kabul edilmemesi gerektiği görüşü ortaya konulmuş, 03/03/2000 tarihli ve E:1999/1126, K:2000/394 sayılı kararın karşı oylarında

da “İdarî yargı hâkiminin başlıca görevi hukuka uygunluk denetimi olduğundan, bu denetimin tarafların iddia ve savunmalarıyla sınırlandırılması kabul edilemez. İdarî yargı tarafından verilen kararın sadece davacıyı tatmin amacıyla değil, esasen hukuka dayalı idare ilkesinin yerleşmesi ve hukuk devletinin korunması için verildiği de bilinmektedir. İdarî Yargılama Usûlünün önemli araçlarından biri olan re’sen araştırma ilkesinin bu niteliği karşısında hâkimin sadece tarafların iddia ve savunmalarıyla bağlı olduğu özel hukuk uyuşmazlıklarında söz konusu olabilecek usûlî kazanılmış hak ilkesinin idarî yargılamada uygulanamayacağı açıktır.” ifadelerine yer verilmiş olup usulî müktesep hakkın Yargıtay içtihatlarıyla benimsenen şeklinin idarî yargının bünyesine ve özelliklerine uygun olup olmadığı yönündeki tartışmalar devam etmektedir.

Özellikle, somut uyuşmazlıkta olduğu gibi, bozma kararına uyularak verilen karara karşı yapılan temyiz başvurusunda daha önceki bozma kararının hukukî değerlendirme dışında, tamamen maddî olgulara yönelik, ilk bakışta yanlıgı olduğu açık ve belirgin olup, her nasılsa inceleme sırasında gözden kaçmış ve bu tür bir yanlıgının sürdürülmesinin kamu düzeni ve vicdanı yönünden savunulmasının mümkün bulunmadığı, yargılamanın sonucunu büyük ölçüde etkileyen ve çoğu kez tersine çeviren ve düzeltilmesinin zorunlu olduğu açık yanlıgilara dayanan maddî hataya düşülerek bozma kararı verildiğinin tespit edilmesi durumunda bu tür açık hatalarda ısrarla maddî gerçeğin göz ardı edilmesi, yargıya duyulan güven ve saygınlığı, adalete olan inancı sarsacak, hukuk devleti ilkesini ihlâl edecektir. Nitekim, Yargıtay uygulamasında maddî hataya dayalı onama ve bozma kararlarının karşı taraf lehine usûlî müktesep hak oluşturmayacağı kabul edilmektedir. “... Uygulamada zaman zaman görüldüğü gibi, Yargıtay denetimi sırasında da, uyuşmazlık konusuna ilişkin maddî olgularda, davanın taraflarında, uyuşmazlık sürecinde, uyuşmazlığa esas başlangıç ve bitim tarihlerinde, zarar hesaplarına ait rakam ve olgularda ve bunlara benzer durumlarda; yanlıg algılama sonucu, açık ve belirgin yanlıgliklar yapılması mümkündür. Bu tür açık hatalarda ısrarla maddî gerçeğin göz ardı edilmesi, yargıya duyulan güven ve saygınlığı, adalete olan inancı sarsacaktır. O nedenledir ki; Yargıtay, bugüne değin maddî hatanın belirlendiği durumlarda soruna müdahale etmiş; baştan yapılmış açık maddî yanlıglığın düzeltilmesini kabul etmiştir.” (31/05/2017 tarih ve E:2016/21-1936, K:2017/1039 sayılı Hukuk Genel Kurulu Kararı).

6100 sayılı Hukuk Muhakemeleri Kanunu’nun “Bozmaya uyma ve direnme” başlıklı 373. maddesine 2013 yılında eklenen 6. fıkrada “davanın esastan reddi veya kabulünü içeren bozmaya uyularak tesis olunan kararın önceki bozmayı ortadan kaldıracak şekilde yeniden bozulması üzerine alt mahkemece verilen kararın temyiz incelemesi, herhâlde Yargıtay Hukuk Genel Kurulunca yapılır.” kuralına yer verilmiştir. Eklenen yeni fıkra ile Yargıtay Dairesinin önceki bozmayı ortadan kaldıracak şekilde verdiği bozma kararına uyularak verilen mahkeme kararının temyiz edilmesi üzerine temyiz incelemesinin Hukuk Genel Kurulu tarafından yapılması benimsenmiş ve Yargıtay dairelerine hiçbir kayda tâbi olmadan bozmaya uyma kararlarını yeniden bozma yetkisi tanınmıştır.

Taraflarca getirilme ilkesine dayanan hukuk davalarında bozma kararına uyulması sonrasında kararın tekrar bozulabilmesi kabul edilmişken, re’sen araştırma ilkesinin uygulandığı idarî davalarda bu yolun kapatıldığı görülmekte olup yargı kolları arasındaki bu farklılaşmanın mâkûl bir açıklaması ne kanun metninde ne de gerekçesinde bulunmaktadır. Anayasa Mahkemesi’nin 21/09/1995 tarih ve E:1995/27, K:1995/47 sayılı kararında, iptal davasının açılabilmesi açısından sivil ve askerî idarî yargı düzeni arasında farklı koşulların belirlenmesinin Anayasa’ya aykırı olduğu belirtildiğinden, özel kişiler arasındaki hukukî

uyuşmazlıkların çözümlendiği hukuk davalarında bozma kararlarına uyulsa bile yeniden bozma kararı verilmesini mümkün kılan kanunî düzenlemenin mevcudiyetine karşın bu imkânın egemenlik yetkisi kullanılarak tesis edilen idarî işlemlerin hukuka uygunluğunun denetlendiği idarî davalar bakımından tanınmaması suretiyle bu yargı kolunda maddî hataya dayanan veya kamu düzenine aykırılık taşıyan hükümlerin bozulması engellenmek suretiyle kesinleşmesi sonucunu doğuracak şekilde kural konulmasının Anayasanın özüne aykırı olduğu kanaatine varılmıştır.

Bozma kararına uyulması sonrasındaki temyiz incelemesinde, daha önce maddî hata sonucu bozma kararı verilmiş olsa dahi bu hatanın telafisi olmayacak şekilde denetim yolunun Kanunla daraltılması suretiyle, şekli gerçekliğin maddî gerçekliğe üstün tutulması kimi durumda hukuk devletinin gereği olan idarenin hukuka uygun davranma ilkesinin sağlanmasını kimi durumda ise, âdil yargılanma hakkının gerçekleşmesini engelleyecektir.

Anayasa'nın amaçladığı etkili bir yargısal denetimdir. Hak arama özgürlüğünü ölçüsüz bir biçimde sınırlandırıcı, dolayısıyla yargısal denetimi kısıtlayıcı ve daraltıcı nitelikteki düzenlemeler kamu yararını korumaya elverişli olmayıp, hukuk devleti kavramı ile bağdaşmayacak sonuçlara yol açma olasılığı taşır. Yargı yetkisinin etkinliği, bu yetkinin karar verme biçimindeki aracının özgürce kullanılmasına bağlıdır. Bu nedenle hukuk devletinde hâkimin hakka ve hukuka bağlılığı sağlamasına engel olacak bir yöntem yer verilemeyeceği gibi, tersine ona hukuksal gerçeği saptayabilmesi için geniş olanaklar verilmesi yoluna gidilmesi asıldır. Sınırlı bir hak arama özgürlüğü ve kısıtlı bir idarî yargı hukuk devleti ile bağdaşmaz (01/10/1991 tarih ve E:1990/40, K:1991/33 sayılı Anayasa Mahkemesi kararı).

Bütün bu hususlar bir arada değerlendirildiğinde bakılan davaya konu idarî işlemi tesis eden idare tarafından davacıya uygulanan kanun hükmü daha lehe olmasına rağmen açık maddî hata sonucu aleyhe olduğu kabulünden hareketle verilen bozmaya uyma yönündeki Bölge İdare Mahkemesi kararının bozulmasını engelleyen 2577 sayılı Kanun'un 50. maddesinin 4. fıkrasında yer verilen kuralın Anayasa'nın 2., 13. ve 36. maddelerine aykırı olduğu sonucuna ulaşılmıştır.

Açıklanan nedenlerle, bir davaya bakmakta olan mahkemenin, o davada uygulanacak bir kanun hükmünü Anayasa'ya aykırı görürse ilgili kanun hükmünün iptali için Anayasa Mahkemesi'ne başvurabileceğini düzenleyen Anayasa'nın 152. ve 6216 sayılı Anayasa Mahkemesinin Kuruluşu ve Yargılama Usulleri Hakkında Kanun'un 40. maddesinin birinci fıkrası gereğince, 2577 sayılı İdari Yargılama Usulü Kanun'un "Temyizen verilen karar üzerine yapılacak işlem" başlıklı 50. maddesinin 4. fıkrasında yer alan "Danıştayın bozma kararına uyulduğu takdirde, bu kararın temyiz incelemesi, bozma kararına uygunlukla sınırlı olarak yapılır." kuralının Anayasa'nın 2., 13. ve 36. maddelerine aykırı olduğu kanısına ulaşılmaması nedeniyle bu kuralın iptali için Anayasa Mahkemesi'ne başvurulmasına; iptali istenen kuralın Anayasa'nın hangi maddelerine aykırı olduğunu açıklayan gerekçeli başvuru kararının aslının, başvuru kararına ilişkin tutanağın onaylı örneğinin, dava dilekçesi ile dosyanın ilgili bölümlerinin onaylı örneklerinin dizi listesine bağlanarak ANAYASA MAHKEMESİ BAŞKANLIĞI'NA GÖNDERİLMESİNE, 20/11/2019 tarihinde oyçokluğuyla karar verildi."